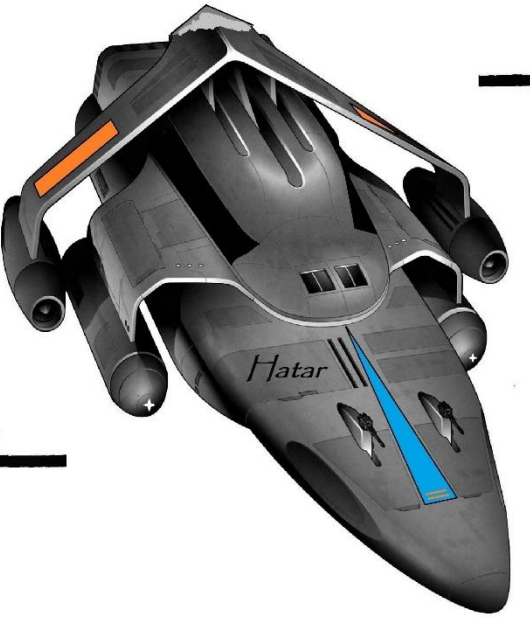
Sandwalker

a kočičí žena Wertaa

Daniel Janů

SANDWALKER
A KOČIČÍ ŽENA
WERTAA

DANIEL JANŮ

Tento příběh se odehrává v paralelním vesmíru XANOOS a vypráví o důstojníkovi Galaanského impéria Erothu Dreisovi, který na planetě Aavin zachránil mladou dívku ze spárů divokého zvířete. V tuto chvíli ještě netušil, jak moc se mu změní život…

Úvod:

Můj stíhač přistál na planetě, která má velmi rozmanité podnebí. Východní část byla plná skalnatých a písečných plání, krajina byla horká. Západ této planety byl pro změnu pokrytý převážně deštnými pralesy. Zde se údajně nacházel ukrýt odpůrců Galaanského impéria. Proto nechal nejvyšší vůdce Daggo Vermelion tuto planetu kontrolovat svými stíhači.

Kapitola 1
AAVIN

Přistávám mezi dvě skály. Tvoří působivou stěnu mezi světem džungle a kamenným světem, kam jsem měl namířeno.

„Signál, který mě sem přilákal, musí vycházet někde odtud," šeptnu si pro sebe a udělám jeden krok dopředu. Při druhém se ozve ten známý zvuk.

Křup!

Rychle vytahuji zbraň a rozhlížím se kolem sebe. Nikoho však nevidím. V těchto končinách se moc živých tvorů nenachází, ale člověk nikdy neví.

Sss!

Ten zvuk neznamenal jen možné nebezpečí. Byl to zvuk, který vydává živočich, který tu zřejmě žije. Bez váhání se otočím k místu, odkud tento zvuk vyšel a vystřelím. Ozvalo se zakňučení a neznámí tvorové zmizeli ve skaliskách.

„Zmizte, nebo vás zabiju!" vykřiknu.

Pro jistotu ještě jednou vystřelím, aby bylo jasné, že to myslím vážně. Chvíli čekám, a když se ujistím, že se tvorové nadobro vytratili, zbraň vracím zpět do pouzdra.

„Jsou už pryč?" ozval se dívčí hlas za mnou.

Prudce se otočím a divím se, kdo že tam stojí. Byla to dívka. Její rameno bylo od krve. Sotva se držela na nohou.

„Kdo jsi?“ ptám se okamžitě.

Stačila říct: „Jsem Baryss,“ a omdlela. Rychle k ní přiskakuji, ještě před tím, než spadla na zem.

„Kde ses tu vzala?“ šeptnu, ale neočekávám, že mi odpoví.

Opatrně ji pokládám na zem. Pod hlavu jí podsunu čepici a dívám se na zraněné rameno. Je třeba ho ošetřit, ale vše potřebné mám ve stíhači.

Najednou se za mnou ozve: „Co se stalo?“

„Napadlo tě nějaké zvíře,“ odvětím.

„Aha.“

Podívala se na mě zkoumavým pohledem. Podle mé uniformy mě samozřejmě zařadila okamžitě mezi nepřátele. Tak jako každý v této galaxii. *Galaanské Impérium nemá nikdo rád.*

„Jsi voják Impéria a zachránil jsi mě?!“ divila se.

„Ano,“ pokyvuji hlavou a ukazuji ke skaliskům, kde se nachází můj stíhač. „Musím tě ošetřit.“

„Jak jsi mě našel?“

„Já nehledal tebe. Zachytil jsem nějaký signál. Rozhodl jsem se ho prověřit.“

„Chápu.“

„Jak ses na Aavin dostala?“ ptám se.

„Hm, netuším,“ odvětila a zakroutila očima.

Zřejmě to neví, nebo si to nepamatuje.

Sss!

Ozvalo se ze strany. Byl jsem ve střehu a znovu držel v ruce svou zbraň.

„To není nutné," dotkla se Baryss mé ruky.

„Co když nám hrozí nebezpečí?"

„Tohle jsou jen Ralithové, sbírají plody, které rostou na keřích mezi skálami."

„A jaké zvíře tě napadlo?"

„To byl obří Arachnos."

„Pojď se mnou a já ti tu ránu ošetřím."

„Chceš mi ublížit?"

„A ty mě, co když je to naopak?"

„Zvláštní otázka."

„Ani ne," ukazuji na předmět, který drží v ruce.

„No, já…"

„…zachránil jsem tě, proč bych ti měl ublížit?"

„Ty možná ne, ale oni," její ruka směřuje k obloze.

Tam někde nad námi v kosmu byl Galaanský křižník. *Zřejmě to ví*, pomyslel jsem si.

„Pokud jsi se mnou, nebezpečí ti nehrozí," snažím se ji uklidnit a pomáhám jí na nohy.

„Věřím ti, ale asi bych neměla."

„Protože jsem voják Galaanského Impéria?"

„Ano."

„Jsem Eroth Dreis, nemusíš se mě bát."

„Já jsem Baryss Limetee."

„Dobře," usmívám se a rukou ji chytám kolem pasu.

Zdá se, že je v klidu. Najednou se mě zvědavě ptá: „Proč se stíhačky Galaanského Impéria objevily kolem planety?“

„Hledáme povstalce, kteří mají údajně na Aavinu úkryt,“ odpovídám.

„A ty tomu věříš?“

„Jsme vojáci. Plníme rozkaz.“

„Ano, to je pravda,“ přitakala.

Křup!

Ozvalo se najednou v křoví.

„Kdo je tam?! Jsem připraven střílet!“ vykřikuji a volnou rukou sahám do pouzdra.

Vytahuji zbraň a vyčkávám, kdo se objeví. Baryss mě však zastavuje. Má ruka se zbraní klesá níž.

„To nebude nutné,“ dívá se mi do očí.

Její oči jsou světle zelené a září jako dva smaragdy. Za mnou se najednou ozval mužský hlas: „Neměli bychom mu věřit!“

Otáčím se a chci k tomu něco říct, ale dostávám nějakým tvrdým předmětem do obličeje. Zatmělo se mi před očima. Cítím slabost v kolenou. Klesám k zemi.

Kapitola 2
NOVÁ MISE

Procitám. Cítím chlad. Uniforma mě už nehřála, protože ležím na vlhké zemi. *Co se to stalo?* Jakmile jsem otevřel oči, stál nade mnou Imperiální voják.

„Je naživu, pane!“ slyším cizí hlas.

Vzápětí uvidím tvář poručíka Loganta.

„Hele, Eroth Dreis. Konečně ho máme.“

„To jsi ty, Foldere?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

„To bych se měl ptát já tebe.“

„Kde to jsem?“

„Na Aavinu.“

„Pamatuji si, že jsem byl na kontrolním letu.“

„Našli jsme tě podle čipu, který je zabudovaný v uniformě.“

„Můžeme se tedy vrátit,“ navrhuji a přitom se pomalu zvedám ze země.

Folder Logant spolužák z Akademie Galaanského Impéria mi pomohl na nohy.

„Ano, vrátíme se. Mezitím moji muži prohledají okolí,“ říká a doprovází mě k eskortní plošině, která nás dostala na palubu hvězdného ničitele Gama4.

Tato loď je poháněna dvěma velkými a čtyřmi malými iontovými motory. Má trojúhelníkovou koncepci. V zadní části lodi je velitelský můstek, na kterém jsou umístěny generátory štítu.

„Erothe, tvůj stíhač jsme nenašli," spustil Folder.

Celou dobu se tváří, jako by mě podezíral.

„Nevím, co se stalo. Opravdu si to nepamatuji. Jako bych ztratil paměť."

„Nelži, jinak tě budou vyslýchat. Generál Rommengen se bude ptát," varuje mě Folder.

„Říkám ti pravdu!"

„Dobře," pokyvuje hlavou, ale ten jeho pohled je plný pochybností.

Nemůže přece nikdo zjistit, co si myslím, a už vůbec ne, něco, co si sám nepamatuji, nebo ano?!

* * *

Dopravili mne na Imperiální křižník a předvedli rovnou ke generálu Rommengenovi.

„Nižší důstojník Dreis!" ozval se hlas patřící muži v nablýskané uniformě.

Stojím před ním v pozoru, ani nedýchám. Očekávám, na co se bude ptát. Předpokládám, že se to bude týkat mého přistání na Aavinu.

„Nechápu, že jste se mohl vzdálit od Imperiálního křižníku na takovou vzdálenost a neohlásil jste se…"

„Promluvím s ním, já!“ ozval se sípající hlas.

Je to náš vůdce Daggo Vermelion. Vyšel zpoza chromového sloupu a zamířil přímo ke mně. Znám o tomto temném muži spoustu historek, ale nikdy jsem se s ním tváří v tvář nesetkal.

„Dobře,“ přitakal generál a ustoupil stranou.

„Důstojníku Erothe Dreisi,“ spustil vůdce. „Vaše stíhačka přistála na Aavinu a vy jste se tam s někým setkal. Kdo to byl?“

Proč se mě ptá, když to stejně ví?

„Dívka…“

Nedořekl jsem to.

„Správně. Byla s vámi dívka,“ zasípal a natočil ke mně svou dlaň.

V tom jsem ucítil tlak uvnitř své hlavy. Oči se mi obracejí v sloup. *Co to dělá?*

„Ta dívka vás zradila, nižší důstojníku Dreisi. Evidentně patřila k rebelům. Chtěli se od vás dozvědět něco o Imperiálním křižníku. Vy jste však nic neprozradil.“

Tlak povolil.

Uh!

Vydechuji. Skoro se mi podlomily nohy. Dva grooveři, příslušníci militantní gardy Galaanského impéria, kteří stáli vedle, mě pro jistotu zachytili.

„Generále!“ otočil se Daggo Vermelion k Rommengenovi.

„Ano, vůdce?“

„Vyšlete vojáky na Aylot!“

„Rozumím,“ napřímil se. „A jaký máme úkol?“ zeptal se vzápětí, když mu došlo, že vlastně ani neví, proč by tam měl vyslat své vojáky.

Jeho příkaz v tu chvíli postrádal logiku.

„Dívka, se kterou se nižší důstojník Dreis setkal, vykazovala energii Stoupenců Verity. Pokud jste ji nenašli na Aavinu, bude na Aylotu."

Prošel bez dalšího proslovu ke kapitánskému můstku. Generál přikývl a poté nařídil grooverům, aby mě odvedli do kajuty.

* * *

Probouzí mě klakson, který oznamoval útok.

„Co se to děje?!" divím se a vyrážím na kapitánský můstek.

U vstupních dveří mě však zastavují stráže.

„Nemáte oprávnění!" pronesl jeden z nich.

„Jsem důstojník!"

„Nemáte oprávnění!" zopakoval.

„Mluvil jsem s generálem Rommengenovi a Daggo Vermelionem."

„Vůdce včera odlétl pryč."

„Včera?" divím se. „Kolikátého dnes máme?"

„Nemůžeme vás tam vpustit."

„Chci mluvit s generálem!"

Stráž se však odmlčela.

„Sakra!" vyštěkl jsem a kopl jsem do stěny.

„Letíme na Aylot," ozval se hlas z boku.

Otáčím se.

„Vy jste ten nižší důstojník, kterého našli na Aavinu, že?“ zeptal se neznámý.

„Ano.“

„Pojďte, se mnou,“ vybídl mě muž v podivném černém rouchu.

Měl kapuci a nebylo mu vidět do obličeje.

„Proč letíme na Aylot?“ ptám se.

„Domníváme se, že se tam nachází nepřítel Galaanského impéria,“ odvětil.

Procházíme chodbou. Míjíme jen groovery v bílém se zbraněmi v rukách. Díky osvětlení zahlédnu jen část tváře, která se schovávala ve stínu kapuce. Byla velmi znetvořena. *Co je to za muže?*

Neznámý mě okamžitě osloví: „Víte, kdo jsem?“

„Nevím.“

„Jsem Asithský Vykonavatel, Roamul Vhamer.“

„Proč jste přišel?“

„Slyšel jste někdy vyprávění o První velké Asithské válce?“ zeptal se.

„Ano,“ přikyvuji.

Vzpomínám si, že na Akademii jsme se učili, ze Asithové jsou nejvěrnějšími služebníky vůdce Vermeliona. Jakmile se stal vůdcem, Asithové se rozdělili na dvě frakce. Jednou z nich byli Vykonavatelé, kteří zastávají funkci nájemných zabijáků a stopařů. Druhou frakcí jsou Keepeři, kteří střeží palác našeho vůdce a muzeum artefaktů, které Asithové získali.

„Byla to válka…," spustil Vhamer bez ohledu na to, jestli znám historii nebo ne. „…kde Xarovo impérium a Asithské bratrstvo bojovali se Společenstvím Míru, které zastupovalo různé rasy ve vesmíru, které nechtěli být pod nadvládou Xara. Tuhle válku Společenství Míru vyhrálo, ale Asithové se znovu spojili, a když zemřel mocný Xar, moci se ujal Ameel, vrchní Asithský kněz. Povolal do války další Asithy a tímto dnem začala Druhá Asithská válka. Ameel byl mocný a díky své temné Síle dokázal aktivovat asithské amulety. Zjevil se mu duch Temného pána Ragnase a pomohl jim zničit celou flotilu Společenství Míru…"

„…Asithové se stali vládci vesmíru," přeruším ho.

„Ano, ale stále jsou zde rebelové, kteří se snaží škodit Galaanskému impériu!"

„A co s tím mám společného já?"

Asithský Vykonavatel se zastavil a podíval se mi do očí. Jeho oči byly rudě červené.

„Musíme najít dívku, kterou jste potkal," odvětil a zazubil se.

Jeho zuby byly špičaté a pravděpodobně velmi ostré.

„Asithové kvůli jedné dívce o svou moc stejně nepřijdou," poznamenávám.

„Také si to myslím, důstojníku Dreisi."

„Tak co mi vlastně chcete?"

„Pojďte!" ukázal směr.

„Co když s vámi odejít nechci?!" ohradím se proti němu.

„O tom vy nerozhodujete!"

Zazní v mé hlavě. Podlamují se mi nohy a cítím tlak uvnitř. Byl to stejný tlak, jako při setkaní s Daggo Vermelionem. *Proč to udělal?*

„Vstaňte a nesnažte se mi odporovat!“ zavrčel.

„A ví o tom generál Rommengen?“

„Máme své úkoly,“ odvětil.

Nebyla to odpověď na to, co se ho ptám, ale bylo mi jasné, že se Vykonavatel řídí příkazy Vůdce.

* * *

Pomalu vstávám a pokorně následuji Roamula Vhamera do hangáru. Zde byla připravena eskortní plošina s rotou bílých těžkooděnců.

„Letíme na Aylot!“ nařídil Vhamer a nastoupil na loď.

Zastavím se a chvíli přemýšlím, jestli se mi to zdá, nebo opravdu letíme na Aylot? Co je tak zajímavého na Aylotu?

„Pojďte, důstojníku,“ pobídl mě Vhamer.

„Samozřejmě,“ kývnu a přidám se k jednotce připravené na eskortní P-A-P.

Dveře se uzavřely a loď opustila hangár Imperiálního křižníku Lepurian.

Kapitola 3
PLANETA AYLOT

Tato planeta je ojedinělá tím, že je jen z jedné strany stále osvícena sluncem. Přesto je domovem humanoidní rasy Tweků.

„Poněkud zvláštní planeta," poznamenávám tiše.

„Je to tím, že se neotáčí," řekl Roamul Vhamer.

Eskortní plošina krátce na to přistála.

„A co vůbec hledáme?" roste má zvědavost.

„Základnu rebelů."

„Tady?" divím se a vystupuji na písečný povrch.

Vykročili jsme směrem k první řadě kamenných obydlí.

„Nikdy se nenechte oklamat," řekl Vhamer.

„Čím? Vidím jen ustrašené obyvatele."

„Nepodceňujte svého nepřítele!" nabádal mě Vhamer k ostražitosti a pozvedl ruku.

Během několik vteřin z plošiny vypochodovala četa grooverů a zdejší obyvatelé byli zahnáni ke straně, abychom mohli projít.

„Silou dosáhneme všeho," pronesl vykonavatel.

Bang!

V tu chvíli zazněl výstřel. Zasáhl prvního groovera, který se skácel k zemi.

„Vidíte, důstojníku?!“ ozval se Vhamer. „Nikdy nepodceňujte obyvatelstvo, o kterém nic nevíte. Obzvláště, když MY jsme ti nepřátelé.“

„Chápu,“ přikyvuji a schovávám se za první betonovou zeď.

První vlna neznámých ozbrojenců se vyřítila z jednoho domu a začala střílet do postupujících Galaanských vojáků. Jejich nástup byl tak silný a nečekaný, že první četa grooverů neměla šanci na odpor. Během chvilky padli do jednoho muže.

Vzzt! Vzzt!

Dva výstřely z laserového děla z druhé eskortní plošiny opětovaly útok proti skupině ozbrojenců. Nechráněná skupinka byla vmžiku zlikvidována. Nikdo však nevěděl, že za rohem číhají připraveni další rebelové.

Měli několik plazmových zbraní. Poškodili druhou plošinu. Levý motor dostal přímý zásah a plošina byla nucena přistát. Imperiální P-A-P se zabořil do písku. Místní začali skandovat. To se samozřejmě nelíbilo Vhamerovi a svou Silou několik lidí v davu srazil k zemi.

„Zabijte toho Asithského Vykonavatele!“ vykřikl někdo z davu.

V tom okamžiku se spustila další střelba, která vycházela z domu opodál. Z poškozené plošiny vyběhla četa grooverů. Okamžitě začali pálit do míst, odkud vycházela střelba povstalců. Byla to nepřehledná řež, při níž přišla o život desítka místních Tweků. Z Galaanského výsadku nepřežil nikdo. Výbuch na první plošině byl známkou, že plazmový granát dopadl na určené místo. A to díky rebelské skupině, která se blížila z východu. Zůstali jsme sami. Já a Vykonavatel Roamul Vhamer.

„Myslím, že se tato mise nezdařila," dodávám ve chvíli, kdy nás obklíčilo šest ozbrojených mužů.

„Přesila, neznamená porážka," šeptl a neviditelnou silou je zbavil zbraní.

Je to jako kouzlo. *Tak tohle je ta obávaná temná Síla,* pomyslel jsem si.

Muži se na sebe podívali a pak se rozutekli. Až na muže v modrém plášti a s červenou kapucí, který se nebojácně přiblížil k Vykonavateli Vhamerovi. Oba briskně vytasili své krátké zahnuté meče. Tento boj však netrval dlouho. Vykonavatel udělal výpad a ve stejné chvíli přišel, jak o svůj meč, tak i o část své pravé ruky.

Zřejmě to není obyčejný Twek, prolétlo mi hlavou.

Vhamer sykl, ale nevzdal to. Použil svou neviditelnou sílu a ovládl dva kameny, kterými srazil neznámého muže k zemi. Ten dopadl do horkého písku a upustil svůj meč. Vhamer přistoupil k němu, aby ho usmrtil.

„Nezabíjej ho!" vykřikuji.

Vykonavatel se však proti mně ohradil. „Daggo Vermelion nenávidí Stoupence Verity!"

„Bude se nám hodit živý," snažím se mu vymluvit jeho čin.

„Nejsi tu od toho, abys mi říkal, co mám dělat!" ohradil se proti mně a bodl do ležícího muže.

Nerozmýšlel se. Byl to Vykonavatel.

„Ne!" vykřikuji.

Bohužel jsem tomu nedokázal zabránit. Meč pronikl do těla neznámého bojovníka.

„Je konec!“ ozval se Vhamer a podíval se na mě.

„S tím souhlasím,“ pronesl jsem a použil svou zbraň.

Výstřel ho poslal k zemi. Tělo dopadlo do písku. Prach kolem jeho těla se pomalu usadil. Přistupují blíž, abych se ujistil, že je opravdu mrtvý. Jeho ruka se však náhle zvedá, ale během krátkého okamžiku dopadá na zem. Písek se znovu zvířil. Roamul Vhamer vydechl naposledy.

„Zachráním vás,“ promlouvám k muži, který ležel na zemi.

Vyrážím k němu, ale zastavuje mě ženský hlas.

„Keia tuo pala!“

„To nebude nutné, Eiwo. Ten muž mě nechce zabít,“ ozývá se muž a jednou rukou si stahuje kapuci z obličeje.

Byl to stařec.

„Podejte mi ruku,“ pobídl mne.

„Proč já?“

„Prosím!“

Naléhal. Nechávám se přemluvit a podávám mu svou ruku. Dívá se mi do očí.

„Nejsi jako oni,“ spustil.

„Jak to víte?“

„Opravdu nejsi jako oni.“

„Vůbec mě neznáte!“

„Jsi něčím výjimečný, proto tě Asithové poslali sem, abys mě našel…“

„…našel?!“ divím se.

„Říkají mi V'levex a vím o příchozích událostech, proto mě Daggo Vermelion hledá."

„Proč?"

„Vím o jeho plánu."

„O jakém plánu?"

„Vesmír byl svědkem mnoha válek mezi Asithskými stoupenci a Společenstvím Míru. O některých se napsalo mnoho spisů, ale některé teprve přijdou."

„O jaké válce to mluvíte?!"

„Planeta Zilla leží na okraji Pásma asteroidů a je chráněna silným štítovým generátorem, který bude zradou jednoho z vůdců vypnut. Galaanské Impérium zotročí zdejší obyvatele a zde začne budovat novou armádu."

„Proč mi to všechno říkáte? Já sám asi těžko zvrátím úmysly Daggo Vermeliona."

„Všechno má svůj čas."

Jeho slova přerušil výstřel z blasteru. Otočím se a vidím, jak ležící voják použil svou zbraň. Zřejmě si myslel, že mě chce zabít.

„Ne!" vykřikl jsem a chtěl vojáka zastřelit, ale nebylo to nutné. Sám skonal krátce poté.

Vracím svůj pohled k muži, který těžce oddychoval.

„Potkal jsem jednu dívku, kterou jsem zachránil a ona mě pak zradila," svěřuji se mu.

Ani nevím, proč mu to vlastně říkám.

„Kdyby---tě---zradila, jsi---mrtvý."

„Proč to udělala?"

„Je---dnou se vše do---zvíš.“

„Moc tomu nerozumím.“

„Dívku---potkáš---jinou…“

Uh!

Vydechl naposledy.

„Co mi chtěl říct?“ uvažuji.

Opravdu se všechno dozvím?

* * *

Žena jménem Eiwo mě vzápětí odehnala. Neublížila mi, ani mě nějak neohrožovala. Jen chtěla, abych opustil místo, kde skonal ten starý muž.

Možná, že opravdu věděl, co se stane, prolétlo mi hlavou a odešel jsem k poškozené plošině.

Dá se předpokládat, že velení Imperiálního křižníku vyšle stíhače a jinou eskortní plošinu s vojáky. Skutečně! Trvalo to ale poněkud déle, než se očekávalo. Plošina přistála na písečném povrchu. Velitel skupiny přistoupil ke mně.

„Jste v pořádku, pane?“

„Ano.“

„Nastupte si! Vracíme se zpět na hvězdného Ničitele.“

„A rebelové?!“ vyhrkl jsem na oko, aby bylo jasné, že patřím mezi Galaanské vojáky a nesympatizuji s rebely.

„Generál řekl, že se o to postaráme shůry.“